

Typ na výlet pro čtenáře

Po letošní dlouhé zimě určitě rádi podniknete zajímavou vycházku do nejbližšího okolí a přivítáte jaro. V minulých číslech jste byli informováni o Žižkově dubu a obléhání Lichnice sirotky. V obci Podhradí se nachází tajemné místo opředené pověstí O kruté panně Miladě. Nevíme, zda se pověst zakládá na skutečné události. Cesta k onomu místu je značená a na důkaz toho, že se pověst zakládá na nějaké události v dávno minulých dobách, si můžete prohlédnout vyryté podkovy na této skále zvané „Dívčí kámen“.

Statečný pán hradu Lichnice netrpělivě očekával narození svého syna, který by se měl stát dědicem jeho bohatství a proslavit rod dalšími slavnými činy. Těšil se však marně. Místo chlapce se narodila dcera, kterou otec přivítal zamračenou tváří.

Léta plynula a krásná Milada nahradila otci záhy syna. Byla statnější než ostatní děvčata a vyhledávala spíše chlapecké zábavy. Otec ji naučil jezdit na koni a zacházet se zbraněmi. Provázela ho na každém lovu a pronásledovala zvěř s odvahou, která udivovala. Byla tak silná, že dovedla zkrotit i splašené koně.

Otec se radoval, že je statečná, přitom však zapomínal, že její srdce tvrdne, že se Milada stává bezcitnou.

A pak se stalo, co nikdo nečekal. Jednou za bouřlivé noci vracel se rytíř z Čáslavi. Dojel šťastně na návrší, tam však burácení hromu jeho koně tak vyděsilo, že se náhle vzepjal a uháněl k Lovětínské rokli. Marně se rytíř snažil zachránit. Jediný skok a zřítíl se s koněm do temné hlubiny.

Krásná Milada osiřela a stala se hradní paní. Nad otcovou mrtvolou vzplála nenávistí k zákeřným skalám a pevně se rozhodla, že si zamiluje jen toho muže, který bude vzdorovat všem jejich nástrahám.

Brzy se sjížděli ze všech stran rytíři, aby získali sličnou a bohatou nevěstu, ale Milada byla lhostejná ke všem jejich nabídkám, Dala rozhlásit po celém kraji, že si vezme za manžela jen toho rytíře, který vyjede v plné zbroji na osudný sráz nad Lovětínskou roklí a tam se s koněm třikrát otočí.

Po této zprávě přijížděli mnozí rytíři, aby si prohlédli ono místo, které mělo rozhodnout o jejich osudu, a vraceli se zklamaně ke svým domovům. Jiní spoléhali na svou jezdeckou dovednost a vjeli odvážně po úzkém hřebenu na nebezpečný vrcholek zrádné skály. Jenže ta byla hladká a tvrdá, takže se na ní nezachytily ani nejostřejší podkovy.

Bezcitná Milada tak posílala rytíře na jistou smrt, jako by jí nezáleželo na životech mladých lidí. Ba někdy jí zahrál kolem úst posupný úsměv, když se odvážný rytíř řítíl do hlubiny.

Rytíř za rytířem padal do temné hlubiny, a Milada se o jejich mrtvoly nestarala. Jediný rytíř Jetřich se pádem do kamenité rokli nezabil. Kovář, který žil u rybníka, našel náhodou těžce zraněného v hustém smrči. S matkou a dcerou odnesli nebohého rytíře do

kovárny, kde ho pozorně prohlédli a ošetřili. Rytíře se jim podařilo zachránit.

Zpráva o tvrdém srdci krásné Milady se rozletěla široko daleko a s ní i pověst o tom, že dívka osudný kámen očarovala, že tak záměrně ničí všechny nápadníky. Od té doby se rytíři hradu vyhýbali. Už jenom zřídka se přihlásil další odvážlivec a pyšná Milada málokdy sledovala z okna arkýře hradní věže jeho zoufalý pokus.

Teprve po delší době se objevil před hradní bránou sličný rytíř s kuší a s toulcem ostrých šípů. Milada rozkázala, aby ho vpustili do hradu, a pohlédla zkoumavě na jeho štít, kde chyběl erb. Rytíř vypravoval Miladě o dalekých krajích, které procestoval, hrál jí na loutnu a zpíval dlouho do noci teskné písně.

Milada se nemohla dočkat rána. Stala se z ní přes noc neuvěřitelná změna. Poprvé v životě se vyděsila, když pomyslela, že její krásný společník může zakrátko ležet v propasti. Mohla však odvolat svou krutou podmínku?

Přála si, aby se neznámému rytíři úkol podařil, neboť se chtěla stát jeho ženou.

Jakmile vyšlo slunce, chystal se rytíř k těžké zkoušce. Osedlal koně, prohlédl pozorně jeho podkovy a cosi do nich obratně vložil. Potom si pověsil na rámě kuši, k pásu toulec se šípy, vyšvihl se do sedla a vyjel z brány.

Služebnictvo spěchalo na hradby, aby odtud sledovalo statečného jezdce, Milada stála ve věžním arkýři a nemohla se nasytit pohledu na zmužilého rytíře.

Hle, už vjel po strmé stezce na skalní útes a začal se s koněm otáčet, Jednou, dvakrát, třikrát.....

Milada zapomněla dýchat. Srdce se jí sevřelo úzkostí, tvář smrtelně zbledla, oči hleděly jako v horečce.

A vtom už rytíř vítězně zavýskl a rozjel se sebevědomě proti hradu, v jehož arkýři stála Milada.

Jásot zaplavil celý hrad. Rytíř zastavil koně pod Miladiným arkýřem, a když mu dívka nadšeně zamávala, zvolal silným hlasem:

„Splnil jsem svůj úkol. Přemohl jsem zákeřné skály i tvou lest. Vím, že jsi dala kámen uhladit a bezcitně posílala na smrt desítky mladých mužů. Démanty, které jsem vložil do podkov svému koni, mi umožnily stát se jejich mstitelem. Zde máš odplatu za svou ukrutnost!“

Vytrhl z toulce šíp, napjal kuši a vystřelil. Než se Milada vzpamatovala, projel jí srdcem ostrý šíp. Na hradě nastal zmatek, nikdo nevěděl, co má dělat. Když se čeleď konečně dostala do arkýře, byla už jejich paní mrtvá. A rytíř mezitím zmizel, jako by se pod ním slehla země.